

Fem og Halvtredstindstyvende Møde.

Tirsdagen den 1ste Februar 1881, Kl. 1.

Sekretæren, Bønløkke, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underkrevet.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortættelse af første Behandling af: Forslag til Lov om Strafferetspleien.

Forhandlingen gjenoptoges.

Leth: Som jeg havde Leilighed til at bemærke under Forhandlingen af det Forslag, som stod paa Dagsordenen før det foreliggende, og som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Boos) ligeledes berørte i det Foredrag, vi hørte af ham igaar, er Procesmaaden i det foreliggende Lovforslag i det væsentlige bygget paa samme Grundlag som Procesmaaden i Lovforslaget angaaende Ordningen af den borgerlige Retspleie. Kammen er vel udfyldt paa en noget forskjellig Maade; saaledes træffer man i dette Forslag paa den forberedende Skriftvevings Mads Politiets Efterforskninger; man finder fremdeles paa den Mads, som Bevisførelsen med de dertil hørende forberedende Skridt har i Forslaget angaaende Ordningen af den borgerlige Retspleie, den retslige Forundersøgelse; paa Bevisførelsens Mads og hvad dermed staar i Forbindelse finder man her den foreløbige Undersøgelse og Paa- kendelse af Landsrettens Formand og to af dens Medlemmer, hovedsagelig angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt Sagen skal henvises til Hovedforhandling, og endelig komme i begge Forslag Reglerne om selve Hovedforhandlingen. Da Kammen saaledes er den samme, skal jeg med Hensyn til det foreliggende Forslag ikke komme nærmere ind paa at skitsere dets Procesmaade; kun turde det være mig tilladt ganske i Forbigaaende at bemærke, at det forekommer mig, at det foreliggende Forslags Bestemmelser angaaende Fremgangsmaaden under en Hovedforhandling mulig kunde trænge til nogle Forandringer, saaledes at der i disse Bestemmelser kunde bringes nogen større Klarhed tilstede. Jeg skal kun berøre dette, men ikke opholde mig derved. Som bekendt faldt hos os Formerne for Strafferetspleien paa Lovens Tid omtrent sammen med Formerne for de borgerlige Retsretter, og da navnlig saaledes, at det i Reglen saaledes som i de borgerlige Retsretter var overladt til den private Mand ogsaa paa Strafferetspleiens Omraade selv at rejse Sag mod den, som havde begaaet en lovstridig Handling mod ham, paa sin

egen Bekostning at gennemføre den Sag og at sørge for, at Straffedommen blev erklæret. Som det imidlertid ligeledes er bekendt, har vor Strafferetspleie gennem en Række af Trin paa Lovgivningsmagtens Omraade, blandt hvilke særlig kan nævnes Forordningen af 3die Juni 1796 og Forordningen af 13de Oktober 1819, efterhaanden forladt de Former, som den havde paa Lovens Tid, og er gaaet over til, hvad man pleier at kalde, en Fremgangsmaade, hvis Hovedprincip er Inkvistitionsmagtens. Derfor jeg i korte Træk skulde forsøge blot at antyde, hvad der er særegent for Inkvistitionsmagtens, tror jeg at kunne sige, at dette i det væsentlige er, at, naar en Straffesag engang er kommen for Dommeren, paahviler det ham af egen Drift med alle til hans Raadighed staaende lovlige Midler, saavidt fornødent gjøres, at fremdrage og tilvejebringe baade de Oplysninger, som kunne tale for, og de, som kunne tale imod, at den tiltalte har begaaet den Lovovertrædelse, for hvilken han sigtes. Vel har vor Strafferetspleie endnu bevaret i Stikelse af Aktor og Defensor visse Former fra den tidligere hos os gjældende Anklageproces, men jeg tror, at det er almindeligt indrømmet, at disse Former for Tiden ogsaa kun bestaa som saadanne og have tabt i høi Grad deres tidligere Betydning. Med Hensyn til denne Inkvistitionsmagtens, som saaledes er den hos os for Tiden gjældende, hedder det i Proceskommissionens Motiver til det foreliggende Lovforslag Side 23, at det er „Anklageprincipets uomstændelige Fortrin og Forsvar, at det ophæver den unaturlige, det psykologisk Umulige forbrende Forening af de forskjelligartede Virksomheder som Anklager, Forsvarer og Dommer, der er særligende for Inkvistitionsprocessen.“ Det maatte da være det foreliggende Lovforslags Opgave at adskille fra hinanden disse forskjellige Virksomheder, som Proceskommissionen i sine Motiver mener ikke at kunne forenes uden paa en unaturlig Maade, og uden af Dommeren at fordrage Noget, som i Virkeligheden er psykologisk umuligt. Spørger man nu, hvorvidt det foreliggende Lovforslag har løst denne Opgave at adskille de nævnte tre forskjellige Virksomheder fra hverandre, vil jeg sige, at Lovforslaget overalt i alle Sager — jeg indskrænker mig her, som da jeg havde Ordet under den tidligere paa Dagsordenen staaende Sag, til kun at tale om Landsretsproceduren — møder med en Anklager. Denne Anklager er under Forundersøgelsen Politimesteren, og paa Sagens videre Trin Statsanklageren. Jeg skal kun her ganske i Forbigaaende bemærke, at jeg tror, det er et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt at give Politimesteren en saadan Funktion for en Ret, at han skal optræde som Anklager. At give Politimesteren en saadan Funktion savner i hvert Fald et Forbillede fra det Retsomraade — nemlig det tydske og særlig